

MARKÓ Béla

Reggeli fény

Későn kelünk vasárnap.
Végre sokáig alhatunk.
Kell is, mert rosszul alszom
mostanában. Zavar az utcai zaj,
a hangosan rádiózó szomszéd,
az ide-oda járkáló fellegek
és egy-egy pislákoló csillag.
Hétköznapokon még sötét van,
most viszont, ahogy megébredek,
mellettem az éjjeliszekrényen már
tele van fényel a vizescsupor,
amit az éjszaka kiittam. Szétnézek
félálomban, hogy honnan. Semmi
ördögösség, csak a tetőablakból.
Fent alszunk a padlásszobában.
Felkelek, egyik kezemben
a telefon és a szemüveg.
Másik kezemben a fényel telt
csupor. Megyek lefelé a lépcsőn
óvatosan, hogy ki ne loccsanjon.

A másodperc töredéke

Mintha a tegnap reggeli tornát folytatnám.
Vagy a tegnap reggeli borotválkozást.
Repetitio est mater studiorum. Nem tudom
felidézni, hogy a két ébredés közt mi történt.
Történt-e valami? Az ismétlés fölöslegessé
teszi a tudást. Fölöslegessé tesz minket.
Ilyen a lassan becsukódó idő. Ahogy kilátni
még az ajtórésen egy-két sárga pitypangra,
néhány szélfújta levélre vagy egyszerűen
csak a világosságra. Mert ami nincs,
hátha lehetne mégis, ha közelebb mennénk?
Ismétlődnek a kérdések is, míg keskenyebb
az ajtónyílás napról napra. Egyre csökken
a születés és halál közti távolság. De most
nem erről beszélek. Hanem a szenvedélyről.
Hogy egy másodperc töredéke is elég
a változáshoz. Így szokták mondani.
Amikor valami, ami nem is volt addig,
mindent elsodor. A szédület. A forróság.
A másodperc töredéke még időnek sem
nevezhető egy hosszú emberlethez képest.
A boldogság változatairól van szó.
Az alapos előkészület, a kockázat elkerülése,
a kipróbált módszerek, a ruhadarabok
változatlan sorrendje, a megnyugtató rutin.

Míg túl vagytok a holtponton. A majdnem
pontosan kiszámítható élvezet. A megbízható
tűzvész. Ez is boldogság valójában. Talán.
Mégsem kellene hagyni, hogy ma is éppen
ugyanolyan legyen, mint tegnap. Nézem,
hogy vannak, akik emlékeznek, mit tettek
hónapokkal ezelőtt egy esős délutánon.
Legalábbis az olcsó krimikben így van ez.
Sokáig azt hittem, nem lesz szükségem
alibire. Ennyire pontosan felidézni csakis
a kudarcot lehet. A félsikert. A melléfogást.
Ma már tudom, azt kellene kívánnunk,
hogy ne sikerüljön minden. Jobban mondva,
másképpen sikerüljön, mint eddig. Az egyik
cipőmet odatettem az ajtórésebe, nem fog
teljesen becsukódni. Járok-kelek mezítláb,
csak a másodperc töredéke tarthat örökké,
ha megölellek. Csak így menekülhetünk
az ajtócsattanástól, míg odakint a sötétség
felzabál mindent. Ne engedd, hogy bármi is
olyan legyen, mint tegnap. Hiszen egyetlen
századmásodperccel nemcsak futóversenyt
lehet nyerni, hanem folytatást is. Külön-külön
a régiek leszünk, de együtt nap mint nap újak.

Déjà vu

Szeretnék visszatérni oda, ahol sohasem jártam. Arra a különös érzésre vágyom, hogy mintha. Sőt, egészen biztos. Csak azt nem tudom, hogy hol. És mikor. De ez is a cél. Elválasztani a fűszáltól a lengést. Istentől a mennyországot. A veréb tollától a napfényt. Az összefonódva jajgató testektől a jövőt. Attól is meg kell szabadulni persze, hogy folyton emlékezni próbálj. Tisztítani a képet, hátha átszakad. Nem lehet. Micsoda öröm volt egykor, hogy ismét új a táj. Hogy másképpen csorog le az ablakon az eső. Hogy más hegyek. Más folyók. Más érintések. Más kéz. Más hajlatok. Más reggelek. Hogy még akkor is kaland, ha ki sem mozdulsz. De már nem. Inkább lépésről lépésre vissza. Egyre kevesebb megismerés. Egyre több emlékezés. Hiszen nemcsak az életedet kell felépítened, hanem előbb-utóbb a halálotat is. A fény kiszorítja a sötétséget. Megsemmisíti az emlék az élményt. Lesz egy különös pillanat. Amikor visszaérkezel oda, ahol még sohasem voltál. Mindenki ott lesz.